

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

14 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nadejda Toma, Anatolie Țurcan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie și de avocatul Enachi Tatiana în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui

Ghenea Iurie XXXXX, născut la XXXXX, originar din XXXXX și domiciliat pe XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

1. 17.07.2015-29.07.2016 (prima instanță)

2. 13.02.2017-10.10.2017 (instanța de apel)

3. 13.12.2017-14.02.2018 (instanța de recurs)

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 29 iulie 2016, Ghenea Iurie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 175 Cod penal, la 3 ani închisoare, iar în conformitate cu art. 90 Cod penal a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei pe perioada de probațiune de 3 ani.

Totodată, a fost dispusă încasarea de la Ghenea Iurie a cheltuielilor suportate la efectuarea reporturilor de expertiză medico-legală și psihiatrico-legală ambulatorie în sumă totală de 2431 lei.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Ghenea Iurie, în perioada lunilor ianuarie-februarie 2015, în timp ce se afla la domiciliu cu fiica sa minoră XXXXX pe XXXXX, a săvârșit acțiuni perverse în privința acesteia, despre care știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 16 ani, manifestate prin exhibare și atingeri indecente.

Astfel acțiunile inculpatului au fost calificate în baza art. 175 Cod penal.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Enachi T. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului prevăzut pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea apelului a invocat că inculpatul nu a avut parte de un proces de judecată echitabil, probele fiind apreciate superficial, iar condamnarea lui Ghenea I. a fost bazată pe probe contradictorii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2016, apelul declarat a fost respins ca depus peste termen.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că din materialele cauzei penale rezultă că prin scrisoarea de însoțire a actului judecătoresc din 29 iulie 2016, a fost expediată copia sentinței din aceeași dată atât inculpatului, cât și apărătorului acestuia.

Astfel instanța de apel a constatat că cererea de apel a fost depusă de avocatul Enachi T. în numele inculpatului la data de 13 octombrie 2016, iar potrivit art. 402 Cod penal termenul de declarare cererii de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

Totodată, instanța de apel a menționat că deși legislația procesual penală prevede posibilitatea repunerii în termen a apelului, și anume a apelului declarat după expirarea termenului prevăzut de lege considerat ca fiind făcut în termen, dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de motive întemeiate, iar apelul a fost declarat în cel mult 15 zile de la începerea executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

Instanța de apel a reținut că motivele invocate de către avocatul Enachi T. sunt nefondate, deoarece dânsa în calitate de apărător al inculpatului cunoștea despre faptul că ședința de judecată din data de 28 iunie 2016 la care a fost prezentă a fost amânată pentru data de 29 iulie 2016, pentru deliberarea și pronunțarea sentinței, aceasta nu a întreprins nici o acțiune pentru a lua cunoștință cu conținutul sentinței, respectiv, pasivitatea avocatului nu poate fi considerată drept temei obiectiv și justificativ pentru repunerea apelului în termen.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Enachi T. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

5.1. În motivarea recursului recurentul a invocat că: pronunțarea sentinței a avut loc la data de 29 iulie 2016 în lipsa inculpatului și apărătorului acestuia și din motiv că judecătorul care a examinat prezenta cauză penală s-a aflat în concediu de odihnă anual, la fel ca și greșierul acestuia, fapt care putea fi confirmat de către președintele judecătoriei Ialoveni, din care motiv inculpatul nu a avut posibilitatea să facă cunoștință cu dispozitivul sentinței din data de 29 iulie 2016, până la data de 30 septembrie 2016, în care la sediul apărătorului a parvenit sentința motivată, fapt confirmat prin înscrisurile de pe plic și anume, ștampila de ieșire nr. 3-13368/16 din 22 septembrie 2016, astfel instanța de apel l-a lipsit pe inculpat de dreptul la un proces echitabil, precum și de dreptul la apărare, întrucât acesta nu a avut posibilitate de a contesta hotărârea primei instanțe.

6. Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 02 mai 2017 a fost admis recursul ordinar declarat, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel.

6.1. În motivarea soluției adoptate instanța de recurs a reținut că criticile invocate în cerere sunt întemeiate și urmează a fi admise, deoarece instanța de apel la judecarea cauzei a analizat superficial cererea apelantului referitor la repunerea în termen a apelului în conformitate cu art. 430 alin. (1) Cod de procedură penală.

În acest context, instanța de recurs a constatat că instanța de apel în decizia sa nu a făcut o analiză referitor la argumentele apelantului ce țin de repunerea apelului în termen,

nu a examinat obiectiv înscrisurile prezentate de către partea apărării, or o astfel motivare nu este reflectată în decizia sa.

Astfel, instanța de recurs a menționat că instanța de apel urmează să elucideze faptul când părțile aveau posibilitatea reală de a face cunoștință cu sentința motivată.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2017, pronunțată integral la 07 noiembrie 2017, apelul declarat a fost repus în termen, admis din alte motive, inclusiv din oficiu, casată hotărârea contestată în partea încasării cheltuielilor judiciare și pronunțată în această parte o nouă hotărâre, potrivit modului pentru prima instanță, prin care a fost respinsă cererea de încasare a cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

În rest dispozițiile sentinței au fost menținute.

7.1. În motivarea soluției instanța de apel a constatat că necătând la faptul că inculpatul nu și-a recunoscut vina de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 175 Cod penal, vinovăția lui este dovedită prin probele administrate și cercetate de către instanța de fond și anume: - declarațiile părții vătămate minore Ghenea A., date în incinta CNPAC „Amicul”, în condițiile prevederilor art. 110-111 Cod de procedură penală. (f.d. 30-35, vol. 1); - declarațiile reprezentantului părții vătămate, Ghenea C. date în ședința de judecată în instanța de fond (f.d. 215-218, vol. 1); - declarațiile martorului Șevcenco Oxana (f.d. 219-221, vol. 1); declarațiile martorului Borș A. (f.d. 42, vol. 1); - cererea cet. Ghenea C., adresată IP Ialoveni (f.d. 12, vol. 1); - Hotărârea nr. 2-73/14 din 18 iulie 2014 privind desfacerea căsătoriei și stabilirea domiciliului copilului Ghenea A. (f.d. 13, vol. 1); - certificatul de naștere a minorei XXXXX (f.d. 17, vol. 1); - acordul nr. 347 din 26.02.2015 cu centrul CNAPC „Amicul”, privind acordarea asistenței psihologice, juridice și suport în cadrul procedurilor legale (f.d. 20, vol. 1); - decizia Curții de Apel nr. 2r-l 031/15 din 11 mai. 2015, prin care în privința lui Ghenea Iu. a fost dispusă aplicarea măsurilor de protecție pe un termen de 3 luni (f.d. 14-16, vol. 1); - raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 421a-2015, din 29 mai 2015 (57-59, vol. 1); - raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 413a-2015 din 28 mai 2015 (65-67, vol. 2); raportul de expertiză medico-legală nr. 977/D din 07 mai 2015 (f.d. 52, vol. 1); - ordonanțele de recunoaștere și anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 19 martie 2015 și din 11 mai 2015 (f.d. 70-79).

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că instanța de fond a stabilit corect situația de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare, și anume comiterea de către Ghenea Iu. a infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal, cu indicii de calificare - acțiunile perverse săvârșite față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 16 ani, constând în exhibare și atingeri indecente.

Instanța de apel a menționat că declarațiile inculpatului privind nevinovăția sa în comiterea faptelor incriminate se combat prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată și anume prin declarațiile părții vătămate și martorilor nominalizați și probele scrise cercetate în ședința de judecată.

Analizând solicitarea avocatului inculpatului de a fi achitat de sub învinuirea adusă, instanța de apel a ajuns la concluzia că acest temei nu și-a găsit confirmarea la judecarea

apelului declarat, lipsind temeiuri de implicare în sensul casării hotărârii atacate în partea constatării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii și în partea stabilirii și individualizării pedepsei.

Astfel, instanța de apel a respins argumentul apelantului, potrivit căruia declarațiile martorului Borș Aurelia nu întrunesc condițiile legale pentru a fi admise în calitate de probe, și a menționat că conform procesului verbal de audiere a martorului (f.d. 142 vol. 1), ultima a fost audiată în conformitate cu prevederile art. 109 Cod de procedură penală, astfel prima instanță a dat citire declarațiilor acestui martor conform prevederilor legale.

De asemenea, instanța de apel a respins alegațiile apelantului, potrivit cărora declarațiile părții vătămate minore sunt confuze și obținute de același subiect, psihologul de la CNAPC, care a consultat-o pe Ghenea Carolina, și a menționat că la audierea minorei XXXXX psihologul Șevcenco O. a respectat prevederile legale, mai mult fiind audiată în cadrul ședinței primei instanțe a fost avertizată de răspundere penală.

La fel, instanța de apel a respins argumentul apelantului precum că, prima instanță nu a luat în considerație faptul că Ghenea Carolina se afla în conflict cu inculpatul și avea motiv de răzbunare, și a menționat că vinovăția lui Ghenea Iu. este confirmată pe deplin prin declarațiile părții vătămate minore, care a relatat faptele consecvent.

Totodată, instanța de apel a constatat că prima instanță neîntemeiat a încasat de la Ghenea Iu. în contul statului cheltuielile suportate la efectuarea raportului de expertiză medico-legală nr. 977/D din 07.05.2015 în sumă de 57 lei, a raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 421a-2015 din 29.05.2015 în sumă de 1187 lei și a raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 413a-2015 din 28.05.2015 în sumă de 1187 lei, iar în total suma de 2431 lei.

Astfel, instanța de apel a menționat că potrivit art. 228 alin. (1) Cod de procedură penală efectuarea expertizelor nu se includ în categoria cheltuielilor judiciare și acestea nu urmează a fi suportate de inculpat.

Totodată, instanța de apel a menționat că potrivit art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală în cazurile când expertiza a fost dispusă de organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei în mod obligatoriu vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat prin prisma prevederilor art. 158 Cod de procedură penală.

8. Decizia instanței de apel este atacată la 30 noiembrie 2017 cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, care prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței primei instanțe.

În motivarea recursului acuzatorul indică că la examinarea prezentei cauze, procurorul a solicitat încasarea de la inculpat în contul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 2431 lei, care constituie cheltuieli pentru efectuarea raporturilor de expertiză medico-legală nr. 977/D din 07.05.2015 în sumă de 57 lei, raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 421a-2015 din 29.05.2015 în sumă de 1187 lei și a raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 413a-2015 din 28.05.2015 în sumă de 1187 lei.

Prin urmare, recurentul invocă că soluția instanței de apel de a casa sentința referitor la încasarea cheltuielilor judiciare contravine normelor procesual penale în vigoare.

Astfel, recurentul menționează că potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală „Cheltuieli judiciare sânt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.” Potrivit alin. (3) a aceleiași norme „Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate”. Aliniatul (3) a normei indicate este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces. Totodată legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

Concluzionând, recurentul indică că în situația când art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, stipulează direct că inculpatul suportării cheltuielilor judiciare, soluția instanței judecătorești de a respinge încasarea acestor cheltuieli este greșită.

Consideră că, cele expuse supra, relevă asupra faptului, că instanța de apel n-a îndeplinit cerințele stipulate în prevederile art. 101, 394, 414 Cod de procedură penală.

8.1. De asemenea, decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Enachi T. în numele inculpatului declarat la 06 decembrie 2017, care fără a invoca vreun temei prevăzut la art. 427 Cod de procedură penală solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu achitarea inculpatului.

În motivarea recursului recurentul invocă că în cauză nu se desprinde nici un suport probatoriu, iar învinuirea adusă inculpatului a fost efectuată doar în baza de declarații, precum și careva înregistrări obținute cu nerespectarea codului de procedură penală.

Astfel, recurentul menționează că declarațiile părții vătămate sunt confuze și contradictorii, din care nu poate fi dedus nimic clar și sigur.

Totodată, recurentul menționează că declarațiile părții vătămate minore sunt obținute de același subiect, psihologul de la CNPAC, care a consultat-o pe Ghenea Carolina până la urmărirea penală, declarațiile căreia sunt de facto de la aceeași persoană care a depus plângerea și care nu confirmă absolut existența unei infracțiuni.

Ceia ce tine de declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate, menționează că ele nu confirmă absolut existența unei infracțiuni săvârșită de către inculpat, venind din partea persoanei care are motive de răzbunare, nefiind susținute de alte probe.

De asemenea, recurentul invocă că instanțele de judecată în pofida existenței art. 371 Cod de procedură penală, au făcut trimitere la declarațiile martorului Borș A. și le-au pus la baza hotărârii de condamnare, fără a fi petrecută confruntarea între acest martor și inculpat.

Astfel, recurentul menționează că instanța de apel a trecut sub tăcere toate încălcările admise de prima instanță fără a constata existența faptei infracțiunii.

8.2. La recursul procurorului a depus referință avocatul Enachi T. în numele inculpatului, pronunțându-se pentru respingerea recursului ca fiind vădit neîntemeiat cu menținerea deciziei instanței de apel în partea ce ține de încasarea cheltuielilor pentru

efectuarea expertizelor medico-legală și psihiatrico-legală, deoarece instanța de apel a motivat detaliat și clar normele legale, precum și circumstanțele de fapt care au dus la casarea sentinței în partea ce ține de încasarea cheltuielilor judiciare.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 aceluiași Cod.

9.1. Cu referire la recursul ordinar declarat de procuror se reține că acesta invocă ca temei de drept pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și anume că: hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Din textul recursului, Colegiul penal atestă, că autorul în esență critică decizia instanței de apel adoptată, prin care a fost casată hotărârea primei instanțe în partea încasării din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor medico-legală și psihiatrico-legală.

Prin urmare, Colegiul penal respinge ca fiind neîntemeiat acest argument, deoarece instanța de apel și-a motivat soluția în această parte, care a fost expusă pe larg la pct. 7.1. din prezenta decizie, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune.

Potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare cuprind sumele plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali. Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Potrivit art. 228 alin. (1) Cod de procedură penală, Colegiul penal indică că, cheltuielile privind efectuarea expertizei psihiatrico-legale în privința lui Ghenea Iurie și XXXXX și medico-legale în privința lui XXXXX, solicitate de către organul de urmărire penală, nu se includ în categoria cheltuielilor judiciare care urmează a fi achitate de către condamnat.

Mai mult, Colegiul penal a indicat că, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea procurorului, plățile necesare pentru efectuarea expertizei în mod obligatoriu, pentru constatarea: gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat prin prisma prevederilor art. 158 Cod de procedură penală.

Astfel, suma de 2431 lei solicitată de către procuror ca să fie încasată de la inculpat în folosul statului, constituie cheltuieli care au fost suportate pentru efectuarea expertizelor psihiatrico-legală ambulatorie nr. 421a-2015, din 29 mai 2015 (57-59, vol. 1), psihiatrico-legală ambulatorie nr. 413a-2015 din 28 mai 2015 (65-67, vol. 2) și medico-legală nr. 977/D din 07 mai 2015 (f.d. 52, vol. 1).

Potrivit prevederilor art. 143 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale. Dispoziție alin. (2) al aceleiași norme stipulează că, plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Colegiul penal reiterează că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fără a se examina temeinicia lor.

Ca urmare, Colegiul penal conchide că, temeiurile indicate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezentei erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, astfel, recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Soluția adoptată de instanța de apel corespundea prevederilor art. 7 alin. (1) Cod de procedură penală, iar modificarea ulterioară a legislației la capitolul cheltuielilor de judecată nu poate servi temei de implicare în decizia definitivă.

9.2. Cu referire la recursul declarat de avocatul Enachi T., examinând motivele invocate, Colegiul penal constată că prin acesta se expune o critică asupra probelor puse de către instanța de apel la baza menținerii sentinței de condamnare lui Ghenea Iurie, critică care în opinia recurentului este justificată și impune necesitatea casării deciziei atacate.

În contextul dat, Colegiul penal reține că art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeiuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei separat pentru recurs. În acest sens, este necesar de a reitera că potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Totodată, Colegiul penal statuează că critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs. În contextul dat, Colegiul penal reiterează că instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor judecătorești atacate, exclusiv

prin prisma prezenței sau absenței temeiurilor pentru recurs, prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, Colegiul penal apreciază argumentele recurentului în partea dată, ca fiind de jure inadmisibile.

În același context, Colegiul penal lărgit constată că temeiul pentru recurs invocat în cerere, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, și anume că nu au fost întrunite elementele infracțiunii, nu și-a găsit confirmare la examinarea prezentului recurs ordinar, fiind invocat nemijlocit întru susținerea criticii privind aprecierea probelor care, după cum s-a menționat, este inadmisibilă la această etapă a procesului penal.

Totodată, Colegiul penal atestă că recurentul a omis să specifice care element al infracțiunii îl consideră absent în acțiunile inculpatului, ceea ce denotă formalitatea invocării temeiului nominalizat pentru recurs.

Din considerentele enunțate, Colegiul penal conchide că recursul ordinar declarat de avocatul Enachi T. în numele inculpatului urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece este vădit neîntemeiat.

10. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie și de avocatul Enachi Tatiana în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui *Ghenea Iurie XXXXX*, deoarece sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 martie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Nadejda Toma

Anatolie Țuircan